

El nacionalisme català no és la guerra

written by Pau Miserachs | 8 de maig de 2022

Encara ressonen les paraules de Manuel Valls quan deia que el nacionalisme és la guerra fent causa contra l'independentisme. La realitat és que Valls que ja és de retorn a França no havia entès res del nacionalisme català per què només veia l'imaginari terrorista i les detencions d'independentistes del 92 en plenes Olimpíades a Barcelona.

A Valls no el vam sentir parlar d'exemplaritat democràtica, ni de combat ecològic, ni d'eficàcia econòmica, ni de les llibertats. Això si, fent-se l'important deia que tenia amics a la Moncloa. Però a l'hora de la veritat va acabar donant suport a Ada Colau per impedir que Ernest Maragall fos l'alcalde de Barcelona.

El nacionalisme democràtic català evolucionat com a resposta a les constants negatives del regne d'Espanya a dotar Catalunya d'un règim legal adequat i transformador, s'ha pronunciat moltes vegades per l'eficàcia econòmica i la justícia social superant en molts casos la irrellevància sindical dels sindicats espanyols.

Catalunya necessita una Banca Pública que podria ser motor per al desenvolupament nacional, accelerar el creixement econòmic i alliberar les empreses de crèdits abusius. Catalunya necessita inversions a llarg termini, salaris decents a les empreses, salvar de la inflació les petites rendes i l'estalvi, crear un mercat socialment regulat defensant la llibertat de mercat.

El desenvolupament i el creixement poden quedar malmesos i pervertits per la injustícia social unida a la corrupció de certs empresaris i polítics. Sempre trobarem qui precisa de la inestabilitat política per fer triomfar el seu negoci.

Hi ha qui intentarà situar la temptació autoritària perquè els treballadors no parlin de la redistribució de beneficis. Veiem el cas dels grans bancs que destrueixen llocs de treball incrementant els beneficis. També s'ha de garantir l'economia de proximitat i la creació de llocs de treball en les petites indústries.

En definitiva el que importa és que ens afanyem a fer una nova cultura política participativa en la que el nacionalisme català, avui independentisme democràtic sigui escoltat i comprès pel que pot aportar a l'ideal europeu, el desenvolupament democràtic i de les llibertats i al progrés social.

Evidentment la ximpleria de dir que el nacionalisme és la guerra, a Valls, a Barcelona, no li va servir de res. Comparar el cas català amb els nacionalismes agressius com el nazi va ser un acte de mala fe intentant crear un escenari desqualificador del cas dels catalans, quelcom similar al que darrerament diu la ministra Margarita Robles quan parla de l'independentisme català. Sembla que haguem retrocedit a la dialèctica i el tracte del règim anterior.